

Øre til Vederlag for sine Forretninger. Han havde endda til en Begyndelse, den Gang Forordningen af 1791 bestod uforandret, en Smule Begunstigelse, idet han var fritagen for en den Gang bestaaende Ekstraskat, og han var fritagen for Deltagelse i Udgifterne til Skolernes Opbyggelse og Vedligeholdelse. Men dette er ved den senere Lovgivning bortfaldet, saa at han ikke alene ingen Lønning har, men de oprindelige Smaalettelser, som vare tillagte ham, ere bortfaldne. Og han har ikke en Gang nogen Godtgørelse for alle de Rejser, han gør, thi det er kun, naar hans Tjenesterejser strække sig ud over en Mil, at han faar en meget ringe Godtgørelse. Alle Rejser under en Mil maa han saaledes gøre uden noget Vederlag.

Det er aabenbart, at der er Trang til en Forandring i disse Forhold. Nu har det oftere været paa Tale, at det skulde gøres saaledes, at man tillagde Lægdsmanden en Løn af Statskassen for den Gerning, han har for Udskrivningsvæsenet. Jeg er af mine Overvejelser af Sagen — jeg har beskæftiget mig med disse Forhold i det praktiske Liv — kommen til den Anskuelse, at man vilde komme ind paa en urigtig Vej, hvis man tillagde Lægdsmanden, der i Regelen tillige er Sognefoged, en Løn af Statskassen, thi man vilde da ganske naturligt fremkalde den Virkning, at man for Sognefogeden borttog Udsigten til en Stigning i Lønningen, naar det paagældende Amtsraad ellers vilde anse en saadan for rimelig. Det vil altsaa sige, at man gav en lempelig Understøttelse fra Statskassen til Amtsrepartitionsfonden. Men til en saadan Foranstaltning er der ikke nogen som helst Anledning. Man vilde derimod kunne gøre det med samme eller mindre Udgift for Statskassen og til langt større Gavn for de paagældende, naar man indførte den Regel, at Sognefogeden tillige *skal* være Lægdsmand, og sagde: han vedbliver fremdeles at være lønnet af Amtskommunen, men Staten giver et procentvis Tilskud som Tillæg til denne Lønning. For det første vil han derved straks faa et Tillæg. Dernæst vil der vedblivende være en naturlig Spore for Amtsraadet til at bevilge en Stigning i Lønningen, naar Forretningernes Udvikling giver Anledning dertil. Det hele vil, tror jeg, være en god og naturlig Ordning. Vi have forhandlet derom i Finansudvalget, og alle syntes at være enige om, at en saadan Ordning vistnok vilde være gavnlig. Men da den ærede Ordfører i de Ord, hvormed han, meget

korrekt, omtalte denne Sag, kun berørte den ganske flygtig, har jeg tilladt mig her at motivere den med et Par Ord. Jeg har intet hertil at føje, da der intet Særforslag er stillet.

Kun vil jeg, i fuld Overensstemmelse med, hvad den ærede forrige Taler, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte, tillade mig at bemærke, at naar den ærede Ordfører fandt Anledning — en Anledning, som ikke ligger i det foreliggende — til at fremdrage Klagen fra det kongelige Sundhedskollegium, der berører Sager, som ikke have foreligget i Finansudvalget, som, mig bevidst, heller ikke have foreligget Tinget, og som vi ikke alene ikke have haft nogen Forberedelse og Tilskyndelse til at beskæftige os med her, men som jeg heller ikke finder der egentlig er nogen Anledning for os til at drage frem, skal jeg ikke lade mig friste ind paa dette Tinget aldeles ikke foreliggende Emne.

N. Neergaard: Jeg kan i det hele henholde mig til den ærede Ordførers Motivering af Flertallets Stilling i Udvalget med Hensyn til det foreliggende Budget og har kun begæret Ordet for at gøre nogle Bemærkninger om Betænkningens Nr. 238, angaaende den Forhørsudskrift, som Udvalget har modtaget vedrørende Undersøgelsen af Forholdene paa Opdragelsesanstalten Flakkebjerg. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at omtale denne Sag her i Tinget og kan derfor ikke undlade nu at sige nogle faa Ord om det Indtryk, jeg har modtaget af denne Forhørsudskrift, som jeg nøje har gennemgaaet. Mit Hovedindtryk er, at vel viser Forhørsudskriften, at en Del af de fremkomne Klager have været i nogen Grad overdrevne, og det fremgaar af Forhørene, at der ved Hr. Mortensens Virksomhed som Bestyrer af Flakkebjerg ogsaa er visse Lyssider. Ingen, som gennemgaar disse Forhør, vil undlade at blive opmærksom paa, at der navnlig gennem de fleste Udtalelser, som foreligge fra forhenværende Elever fra Flakkebjerg, gaar en Understrøm af nogen Sympati for denne Mand. Han har aabenbart haft nogen Evne til at vinde Børnene, selv de Børn, som han har straffet meget strengt. Der synes altsaa hos Manden at være nogle, om jeg saa maa sige, Gemytsegenskaber, som ere af Værdi under en Virksomhed som den, han har. Jeg skal desuden indrømme, at denne Virksomhed er af en ganske overordentlig vanskelig Beskaffenhed. Det er jo de